

broderligt og godt Forhold, der er til Stede mellem dem, og det er heller ikke blevet anerkendt fra vor Side. Men at frakende den omtalte Forening Navnet *Fagforening* kan man selvfølgelig ikke.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg vil kun sige, at naar det hedder i de Love, af hvis Paragraffer jeg læste nogle Linier op, at det er en aldeles afgjort Betingelse for at kunne nyde godt af denne Kasses Midler og eventuelt af de flere Midler, som vi haabe, der komme, naar Staterne træde støttende til, at de paagældende skulle være Medlemmer af en Fagforening, bliver det naturligt og forstaaeligt, at jeg spørger: Anse de ærede Medlemmer af Socialdemokratiet Kristelig dansk Fællesforening for i det Stykke at være en med de andre Fagforeninger ligeberettiget Forening? Vi maa have at vide, om de rejsende, der komme til Svejtis med Fagforeningsbevis fra Kristelig dansk Fællesforening, ere ligeberettigede med dem, der komme med Fagforeningsbevis fra Socialdemokraterne. Det er ikke nok, at de selv kalde sig Fagforeninger; det kunne de let hitte paa, det viser ingen Ting. Men Spørgsmaalet er, om det Fagforeningsbevis, de møde med, anerkendes af de Herrer for at være et gyldigt Bevis for at være Fagforeningsmedlem. Dertil er svaret ubetinget ja, og det takker jeg for. For skulle vi i Finansudvalget eller her i Rigsdagen begynde at gøre Skel mellem Medlemmer af den danske Stat, enten de høre til det ene Parti eller det andet, vil det være meget uheldigt. Det er ikke min Sag at staa her og forsvare Kristelig dansk Fællesforening lige saa lidt som socialdemokratisk Fagforbund, jeg staa ganske uden for dem begge, men jeg mener virkelig, at jeg er forpligtet til som Rigsdagsmand at gøre Ref og Skel til begge Sider, enten de saa have denne eller hin religiøse eller politiske Anskuelse, og det glædede mig, som sagt, at dette Standpunkt blev godkendt af de Herrer Socialdemokraters Talsmand. Dette ryddede for os i Finansudvalget Hindringer af Vejen over for denne Sag, saa at vi kunde blive enige om at anbefale den. Jeg anbefalede den ogsaa i min første Udtalelse paa det bedste. Jeg endte min Tale med at sige, at jeg haabede, der maatte komme det Resultat ud af Forhandlingen, at Kassen maatte faa nogle flere Penge, og at det maatte blive til Gavn for de rejsende Haandværkssvende.

Hvilke Meninger Kristelig dansk Fællesforbund og Socialdemokratiet saa ere

uenige om, maa de slaas om inden for lovlige og rimelige Former, men jeg kan ikke indse, at der findes noget i Kristeligt dansk Fællesforbunds Fagforbundsprogram, som et fornuftigt Menneske kan have noget imod. Jeg staa netop med Programmet i Haanden og skal tillade mig at citere nogle af dets tolv Paragraffer. Der staa, at Foreningen

- „6) vil udtjevne al Meningsforskel om Løn, Arbejdstid o. s. v. imellem Mestre og Svende, udelukkende ved Voldgift uden Arbejdsstandsning,
- 7) hævder, at enhver, som arbejder (ogsaa Kvinder), bør have mindst et saadant Udbytte deraf, at der kan føres en menneskeværdig Tilværelse,
- 8) vil yde gensidig Hjælp paa Rejser, under Arbejdsløshed, ved Arbejdsansvinsning, under Sygdom og Alderdomssvaghed,
- 9) vil værne om Lærlingenes kristelig-moralske Udvikling og vaage over deres faglige Uddannelse samt over Misbrug af dem,
- 10) vil støtte enhver god og sund Bestræbelse, som gaar ud paa at indskrænke Børnearbejde.“

Saaen kunde jeg blive ved. Jeg kan ikke indse, at der er noget daarligt eller ondt deri, eller at vi fra Rigsdagens Side skulde blande os i det og sige, at en Forening med saadanne Principper kunne vi ikke paa nogen Maade have med at gøre. Nej, alle Socialdemokrater lader jeg gøre sig saa lystige, de ville, under Frihedens og Lovens Banner, og det samme lader jeg Kristeligt dansk Fællesforbund gøre. Det synes jeg er at stille sig paa det sande, grundlovmæssige Frihedsstandpunkt. Derfor forstaaer jeg ikke, at det ærede Medlem i Dag ligesom begynder at trække fra. I Udvalget trak han ikke en Smule fra, og det agter jeg ham for, det kalder jeg det rette Frihedssind.

Jeg haaber — det vil jeg slutte med, for det er rart, naar Folk kunne være enige til Slut —, at de Undersøgelser, Udenrigsministeriet vil anstille, maa føre til, at vi kunne faa et Resultat ud af det, saa at alle de tre skandinaviske Lande ville støtte denne Forening og denne Kasse, og at de Medlemmer fra Skandinavien, der møde med Fagforeningsbevis — om det er fra den ene eller den anden kommer i den Forstand ikke os ved — kunne faa Støtte, saa at de ikke behøve at sulte, eller mangle de nødvendige Klæder og ikke behøve at fægte paa Landevejen og komme i Ulykke med Folk og selv have Skade af det. Det Re-